

Č.: Zabavno spraševanje.

OSNOVNA šola v S. je na glasu, da ima brihtne in modre glavice. Izjeme so seveda povsod, saj bi drugače imeli učitelji prelahko delo, če bi se hvalili s samimi talenti.

Po naključju sta se oglasila na tej šoli nekega dne oba šolska nadzornika: za veronauk in za druge predmete. Po prijateljskem pomenku sta sklenila, da hočeta kar skupno vse opraviti. Šla sta torej v učilnico in tam je bila preizkušnja in spraševanje šolskih otrok.

Med malimi abecedovci je bil junaček, ki je kakor nekoč Savel od pleč in više molel čez svoje sovrstnike. Sedel je v zadnji klopi. Bil je ta Nacek, prav dober fantič, dobrovoljen, dobrasrčen, odkrit in uslužen. V vedenju je zaslužil vzorno z zvezdico. Po znanju in modrosti pa ni nadkrilil drugih, ki so z njim sedeli in uporabljali šolsko učenost. Nasprotno. Kadar je bil Nacek poklican, naj bi dal odgovor na stavljeno vprašanje, je bušilo dostikrat vse šolsko občinstvo v glasen grohot. Po večini se je pa Nacek držal onega pravila, ki navsezadnje tudi ni najslabše: bolje molčati ko neumnosti govoriti.

Ko se je pričelo tega dneva spraševanje, se je hotel tudi Nacek od časa do časa nekoliko postaviti. Najprej ga je gospod katehet vprašal: »Koliko je v Bogu oseb?« — Nacek se je odrezal: »V Bogu so tri osebe... Gašper, Melhijor in Baltazar.« Kar razširil se mu je obraz, ko je menil, da jo je dobro pogodil. Bučen smeh v šoli ga je seveda poučil, kako neznansko se je vrezal. Ko so zмотo popravili, mu je velel gospod katehet, naj zmoli lepo in počasi *Očenaš in Češčeno-marijo*. Šlo je. Pri vprašanju pa »kdo je prvi pozdravil z besedami „Češčena Marija...“« je imel Nacek spet nesrečo. Premišljeval je. Gospod katehet mu je hotel pomagati, pa mu je namignil, da je bil to neki angel, celo nadangel. Zdaj se je Nacek domislil, pa se je zravnal in zaklical: »Nadangel Gamaliel.« Sošolci in gospodje so se muzali in pokazali, da se je Nacek spet zaletel.

Vmes so bili seveda spraševani tudi drugi otroci, ki so po večini točno odgovarjali. Pri osmi zapovedi božji je bilo pa treba pojasniti, kaj se pravi »hliniti se«. Laž so otroci menda že dodobra poznali. Vprašanje pa »Kaj se pravi hliniti se« je dalo misliti vsem drobnim modrijanom. In lejte, kdo se je oglasil, da bi rad pojasnil in raztrl ta trdi oreh? Nacek je dvignil roko. Dobil je migljaj, naj pouči svoje tekmece o hlimbi. Kar pogumno je priznal, da se je že enkrat hlinil. »Kaj si pa naredil?« — »Sosedovemu Niku sem rekel: Pa pojdi sem, če imaš korajžo, pa je sam tudi nisem nič imel.« — Spet je bil smeh po vsi sobi. Pa je Nace le pravo zadel.

Tako je šlo spraševanje svojo pot od enega oddelka do drugega, od ene zapovedi do drugih. Ker so drugi učenci večkrat prišli na vrsto, tudi Nacka ni kazalo prezreti. Ker vprašanja »Kako posvečujemo nedeljo« ne bi razumel, ga je gospod katehet kar po domače nagovoril: »No, Nacek, kaj pa moraš v nedeljo narediti?« Zdaj pa Nacku ni bilo treba veliko ugibati, kajti precej mu je prišlo na misel, katero opravilo ga čaka ob nedeljah zjutraj doma, zato reče brez premisleka: »Čevlje moram osnažiti...«

Nekaj časa je imel Nacek mir. Pri gospodu učitelju je moral pa tudi kaj povedati. Iz živalstva so učenci že opisali vse znane domače živali; še vrste psičkov naj bi kdo naštel. Oči učiteljeve so ošinile Nacka, češ, tu bi pa utegnil še ta »učenjak« kaj vedeti. »No, Nacek, ali poznaš še kakšno žival, ki človeka tako rada spremlja.« —

Odgovor je bil točen in kratek: »Bolha!«

Pa še ni bilo pri kraju. Iz vsakega predmeta je dobil Nacek kakšno lahko vprašanje. Pri zemljepisju, si je mislil učitelj, moram pa zastaviti Nacku karmoč lahko vprašanje. — »Pa povej, kaj je to Triglav?« ... Nacek ni ostal dolžan odgovora: »Pri Vrbančku imajo psa, ki mu pravijo Triglav.«

Tako je dobri Nacek ta dan nehote in nevede skrbel za zabavo v šoli. Priznali so mu brez ugovora pravico do ponavljavne šole.